

blive noget personlig-konkret Spørgsmaal, med Hensyn til hvis Afgørelse det overlades til den enkelte Præst at følge sine subjektive Meninger". Man skal jo aldrig sige aldrig, og det synes mig unægtelig, at man navnlig her burde have undgaaet dette Udtryk, især naar henses til, at vi netop havde den Regel i alle de tre Lovforslag, som den højtærede Kultusminister og jeg vare enige om at indbringe, at det var frit overladt den enkelte Præst. Reglen i § 20 er den, at naar den enkelte Præst har Betæneligheder, kan han foreløbig undslaa sig, og da forelægge Spørgsmaalet for sin Biskop; hvis denne forkaster hans Betæneligheder, skal han vie de paagældende; men Biskoppen kan ganske vist ogsaa fritage ham og kan da tage Beslutning af to Slags, enten sige: I faa overhovedet ikke kirkelig Vielse — saa er ingen af Folkekirkens Præster berettiget til at gøre det — eller nøjes med at sige, at den Præst i alt Fald ikke skal gøre det; i sidste Tilfælde kunne de paagældende frit, uden at løse Bevilling, henvende sig til hvilken Præst i Folkekirken, de ville, og som de kunne formaa dertil, og da er han berettiget til at gøre det. Det er jo en meget betydelig Indskrænkning i den Frihed, vi tidligere havde under den enkelte Præst, men jeg erkender naturligvis, som der staaar i Motiverne, at det er det Forhold, som nu finder Sted med Hensyn til Adgangen til Nadverbordet, og det ligger da nær, naar man ikke kan naa det, jeg ubestridelig helst vilde naa, det, vi tidligere foreslode, saa at holde sig til en Ordning som den her foreslaaede. Det er imidlertid et Punkt, som sikkert ogsaa vil blive Genstand for nærmere Overvejelse og Forhandling med den højtærede Minister.

Maa jeg i denne Forbindelse sige, at det er da sikkert ikke Meningen — det synes ret klart at fremgaa af Motiverne Side 16 — at det ikke skulde staa i enhver Præsts Magt at overlade en anden Præst, en Kollega, der er stillet som han, at foretage Vielsen paa hans Ansvar i samme Omfang, som det nu finder Sted. Ja, den højtærede Minister nikker, og det fremgaa ogsaa af Motiverne, at det er Meningen, men jeg finder ikke i disse Paragraffer noget udtalt derom. Der kommer vi rigtignok atter til det Spørgsmaal, hvem den paagældende Præst kan overlade sin Myndighed til, om det kun er til en anden "Præst i Folkekirken", i den Forstand, hvori dette Udtryk brugtes i de kirkelige Lovforslag i Fjor, eller han, som det nu er Tilfældet, ogsaa kan overlade sin Ret til

en afskediget Præst. Naa, det kunne vi altid komme nærmere ind paa. Med Hensyn til Betalingen for den kirkelige Vielse var det vort Standpunkt i Fjor, at der ikke skulde betaales derfor, og det ses ogsaa af Motiverne Side 18, at fra samtlige Biskoppers Side er det udtalt som det ønskeligste, at Ofret for den kirkelige Vielse helt kunde bortfalde, for at ikke Hensynet dertil skulde afholde nogen fra Vielsen". Det glæder mig at se denne Udtalelse fra Biskopperne, ligesom det naturligvis i det hele glæder mig, at de, hvad der ogsaa fremgaa af Motiverne og af Ministerens Udtalelser, nu have kastet los paa dette Omraade og opgivet den dels aktive, dels passive Modstand, der tidligere har foreligget fra deres Side mod den Ordning, vi have ønsket. Det vilde sikkert have vundet stærkt Bifald i dette Ting, om man allerede nu var naaet til, at der hverken maatte kræves eller behøvede at gives nogen som helst Betaling for kirkelig Vielse, netop fordi det ikke er ønskeligt at indskrænke Antallet af kirkelige Vielser, men tværtimod, at de maatte finde Sted i saa stort Omfang som muligt. Imidlertid har den højtærede Minister jo bebudet, at der ad anden Vej vil blive raadet Bod derpaa gennem en almindelig Accidensafløsning.

Sluttelig skal jeg kun sige med Hensyn til § 24 om Lovens Ikrafttræden, at det forekommer mig nok at være vel meget forlangt, at vi skulle lægge det i Regeringens Haand gennem kongelig Anordning at bestemme, til hvilket Tidspunkt Lovens Bestemmelser om Ægteskabs Indgaaelse for Ægteskabsforstandere skulle træde i Virksomhed. Det er vist noget temmelig nyt og ukendt, at man saaledes ved en Lov lader det staa ganske hen i det blaa, naar den skal træde i Kraft. Jeg miskender ingenlunde Vægten af de Grunde, der ere anførte i Motiverne, nemlig det store Apparat, som skal tilvejebringes, for at Loven kan træde ud i Livet, og det er jo heller ikke hele Loven, men kun Bestemmelserne med Hensyn til Ægteskabsforstanderne, det skal vente med; men jeg synes alligevel nok, at man maatte kunne blive enig om en eller anden Grænse. Et Aar eller saa maatte vel være tilstrækkeligt, det er vel ikke værre, endi at det kan overses, naar man vil kunne blive færdig dermed. Jeg kan for Resten ikke indse, hvorledes man skulde lade alt det øvrige i Loven træde i Kraft, kun ikke dette, der angaar Ægteskabs Indgaaelse for Ægteskabsforstandere. Det forekommer mig,